

COM GUANYAR LA JOVENTUT SOCIALISTA EN HOLANDA ¹

Lev Trotski

27 d'abril de 1936

versió catalana feta per Alejo Martínez – alejomp@lycos.es - des de:
<http://www.marxists.org/espanol/trotsky/ceip/escritos/Libro4/ContextHelp.htm> i contrastada amb
“Comment gagner la Jeunesse Socialiste en Hollande.”, en *Oeuvres* tom 9 Publications de l'Institut
Léon Trotsky – EDI, París, 1980, pp. 227-231.

Estimat camarada:

Malauradament, no he pogut redactar l'article que vostè em sol·licità. Primer, per manca de temps i, segon, perquè no volguí escriure un enfilall de banalitats i realment no estic suficientment familiaritzat amb les seues activitats, plans i oportunitats com per a comentar-les.

Encara que no estic molt al tant de la situació en Holanda (malauradament no llegisc holandès), em sembla que el principal terreny d'activitat hauria d'ésser la joventut socialdemòcrata i els sindicats reformistes, com fa un any. Amb açò no vull dir que la Guàrdia Juvenil Leninista haja de renunciar a la seua independència. Però per tal d'evitar-ho, fa molt de temps hauria d'haver construït una fracció important en la joventut socialdemòcrata. Tem que ja s'ha perdut massa temps.

Vostè diu que el punt de partida de la milícia obrera serà una organització esportiva independent, i assenyala correctament: “Les nostres organitzacions serien molt millors que les organitzacions esportives socialdemòcrates.” No obstant, aquesta observació justa revela el caràcter utòpic del pla. Sou superiors a la socialdemocràcia en el terreny de les idees revolucionàries, del programa, no en el dels recursos financers, la tècnica, la capacitat atlètica. Essent així, ¿com podríeu construir organitzacions esportives millors? El mateix és cert per als sindicats. Hi ha molts exemples històrics de petits grups revolucionaris que es converteixen en organitzacions polítiques importants, inclusivament decisives. Però no conec un sol cas de petits grups que hagen pogut construir amb èxit sindicats rivals, per no parlar d'organitzacions esportives. La joventut ha d'estudiar la història per a evitar els vells errors. Necessitem la major fermesa ideològica, el pensament revolucionari més penetrant i clar, no per a aïllar-nos sectàriament de les organitzacions de masses existents, sinó per a treballar-hi sense perdre la nostra perspectiva.

La joventut socialdemòcrata de tot el món entra en conflicte amb els vells caps en els partits i sindicats. Si els representants de la Quarta Internacional prenen

una actitud sectària, purista i negativa, els joves reformistes que tracten de desplaçar-se cap a l'esquerra cauen sota la influència del stalinisme. En canvi, si la nostra gent (en compte de dedicar-se a admirar la seua pròpia puresa) troba el seu lloc en les organitzacions de masses, la joventut que es desplaça vers l'esquerra entra en contacte amb l'antistalinisme, és a dir, amb el marxisme.

En Espanya, on la nostra secció aplica una línia política miserable, els joves, que començaven a interessar-se en la Quarta Internacional, foren lliurats als stalinistes. En Anglaterra, on la nostra gent trigà en participar, els stalinistes han esdevingut la força més important dins de la joventut del Partit Laborista i nosaltres ocupem el segon lloc. A Bèlgica, els nostres camarades guanyaren un sector important de la joventut, oposaren la majoria al stalinisme i s'obriren nous camps d'acció per a la seua activitat. Però a Brussel·les, on Vereecken i el seu grup romangueren al marge, l'ala esquerra del Partit Laborista i la joventut han caigut sota la influència dels stalinistes. Als Estats Units, on els nostres camarades aplicaren una línia política molt justa, ja hem guanyat un sector important de la joventut socialdemòcrata. Qui es negue a tenir en compte aquests fets només cometrà errors.

Benvolgut camarada, els seus judicis respecte al partit nord-americà es basen en informes equivocats. La nostra gent ja ha ingressat en les organitzacions socialistes. La direcció encara no ho ha fet per raons tàctiques. I és possible que ho hagen fet ja. Els nostres camarades nord-americans han pres una mesura força audaç. Estan tan decidits i tenen tanta confiança en si mateixos que contempen l'esdevenidor amb molta confiança i fins als mes enverinats entre els vells adversaris realitzen amb entusiasme les seues tasques al Partit Socialista. No esperen guanyar una minoria, sinó la majoria del partit per a les nostres idees. Naturalment que no puc formar-me una opinió des de tan lluny, però conec bé els nostres amics nord-americans i confie plenament en ells, sobretot tenint en compte que iniciaren l'entrisme amb tanta decisió i unanimitat. Correspondria que els nostres camarades holandesos criticaren menys i estudiaren més l'experiència dels Estats Units, per tal d'adaptar-la a la situació del seu país.

He de reconèixer que el que vostè diu sobre "formar blocs amb les organitzacions juvenils" no em resulta massa convincent. Les organitzacions grans rares vegades formen blocs amb els grups petits, i amb raó. D'altra banda, els grups petits no extrauen cap benefici pràctic del joc amb els blocs: la nostra experiència belga ho demostra àmpliament. Si els dirigents d'una organització d'alguns centenars de joves es reuneixen una o dues vegades per mes amb els dirigents de les organitzacions de masses, açò afalaga la seua vanitat, però no els subministra oportunitats. Cal guanyar les bases als dirigents, no dedicar-se a la diplomàcia amb els dirigents.

Amb les meues millors salutacions,

Fraternalment,
L. Trotski

P.D. Vostè interpreta la lletra del camarada Braun en el sentit que és necessari construir un partit independent a Bèlgica, coste el que coste, per a mantenir la nostra independència. Però no és així, de cap manera. Els nostres camarades de Charleroi renunciaren temporàniament a la seua independència formal, per a ampliar el seu camp d'acció. Han assolit èxits inqüestionables. Però, atès que actuaren com a revolucionaris i no com a oportunistes, es produí un conflicte polític de gran importància. Ara es tracta de seguir fins a la fi. Perquè encara que no som sectaris que en cap cas (mai i en cap lloc) desitgem entrar a les organitzacions reformistes, tampoc som com el SAP, que a penes entra a una organització de masses es nega a sortir-ne, és a dir, està disposat a sacrificar el que queda dels seus principis polítics. Cal comprendre el significat profund del verb maniobrar: el moviment revolucionari només és moviment quan no està aturat!

L.T.

¹ Lletres a B. Spanjer.